

Sci-fi

Vodní planeta

Jsou to už čtyři roky, kdy pomalu začaly klesat hladiny řek a oceánů. Ale nikdo z nás netušil, co nás čeká za hrůzu. Když jsme se jednoho dne probudili, celý svět byl vyděšený, protože všude, kam oko dohlédlo, ani kapka.

Nikdo nevěděl, co dělat, ale každý tušil, že bez vody nikdo nepřežije. Proto jsme rychle museli hledat řešení. Napadlo nás, že musíme kopat a dostat se hlouběji do nitra Země. Ale po dvou týdnech se zbytky vody a s neúspěchem v kopání jsme měli už jen dva plány, buď vyletíme do vesmíru a najdeme planetu, kde budou příznivé podmínky pro život, anebo budeme zoufale a dál kopat do nitra Země.

Rozhodli jsme se letět do vesmíru. Když jsme se zvedli od země a letěli, pocítila celá posádka naději, ale i strach. Jakmile jsme proletěli atmosférou a blížili se k Marsu, všichni, co seděli v raketě, viděli něco neuvěřitelného.

Do naší soustavy se dostala další planeta. Přiletěli jsme blíž a viděli neskutečné množství vody. Chystali jsem se přistát na jediném ostrůvku, co jsme viděli. Po přistání jsme odebrali trochu vody a analyzovali jsme ji. Zjistili jsme, že tato voda je pitná, s radostí jsme letěli zpátky na Zem. Náš kapitán měl nápad, jak dostat vodu na Zem a jak zachránit lidstvo: „Musíme začít stavět trubice k odsání vody z Vodní planety.“ Náš vedoucí to odsouhlasil a hned jsme začali stavět vesmírné trubice, které dopraví vodu zpátky na Zem. Museli jsme postavit deset tisíc trubic.

Když byly trubice hotové, zapnuli jsme přístroj, pak už nám zbývalo jen čekat. Trvalo to velmi dlouhou dobu a už jsme ztráceli naději, ale objevily se první kapky vody a to byl důkaz, že se to povede. Za pár měsíců byl život v pořádku a tím to skončilo. Snad se nám to už nikdy nestane. Ale člověk nikdy neví.